

Poštnina plačana v gotovini

3

LETNIK 41

NOVEMBER

1932-1933

VSEBINA 3. številke: Alojzij Košmerlj: Dragi Marijini otroci! — Za verne duše! — Mirko Kunčič: Osamela ptička (Pesem) — Vaš prijateljček — Janez Pucelj: Otroci se pogovarjajo o koledarju — Gustav Strniša: Dobro jutro (Pesem) — Radivoj Rehar: Mlada muca (Pesem) — Marijin vrtec — Uganke — Rešitve — Trije junaki.

Angelček stane za vse leto Din 5.—.

Lastnik »Pripraviški dom« v Ljubljani. Urednik in upravnik Vinko Lavrič, Ljubljana, Kolezijska ul. 1
Tiska Jugoslovanska tiskarna (K. Čeč).

Alozij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

V jesenskem mesecu novembru, ko vse življenje v naravi umira, obhaja sveta Cerkev praznik Marijine mladosti — Marijino darovanje. Na 21. novembra pade ta spomin na prelepo Marijino mladost, pa nam bodi ta praznik v opomin, da naša ljubezen do Marije ne sme nikoli umreti. Spomladi in poleti, jeseni in pozimi, v mladosti in v starosti — vedno naj naša srca za Marijo gorijo. Naša ljubezen do Marije naj bo vedno mlada in močna!

Kakšen praznik pa je Marijino darovanje? Na kaj nas spominja ta Marijin god?

Da Marijino darovanje ni zapovedan praznik, to se Vam že kar zdi. Saj mnogi ta praznik komaj poznate. Tudi ga ne obhajamo v cerkvi s kakšno posebno slovesnostjo. Spomin tega praznika pa je tako lep. Odkriva nam zgodbo iz Marijine mladosti. Kateri otrok ne sliši rad mladostne zgodbe svoje matere? Vem, da bodo Marijini otroci radi brali mladostno zgodbo svoje nebeške Matere. Naj Vam tedaj zapišem, kaj nam pripoveduje praznik Marijinega darovanja.

Povedati Vam moram najprej, da sveto pismo o otroških letih božje Matere nič ne pove. Pa so sveti

možje v poznejših časih vendarle nekaj tega zapisali, kar so si ljudje o Marijini mladosti od ust do ust pripovedovali. V tem starem sporočilu pa je takole zapisano:

Pobožni Marijini starši Joahim in Ana so Bogu obljubili: Če nam daš otroka, ga bomo posvetili tvoji službi v jeruzalemskem templju. Bila je namreč zraven templja neka hiša, v kateri so se vzgajale judovske deklice. Učile so se tam pobožnega življenja, pa tudi koristnega dela. Posebno opravilo teh deklic je bilo, da so zgotavljale in popravljale ter čistile duhovniška sveta oblačila. Ta vzgoja v templju je trajala več let.

V ta vzgojni zavod sta obljubila dati Joahim in Ana svojo ljubljeno hčerko. Ko je bila Marija dopolnila tri leta, so jo starši pripeljali v Jeruzalem. V prelepem svetišču so se najprej poklonili Bogu in mu darovali svojo malo hčerko. Kako je bil Bog nedolžne deklice vesel! Nato so Marijo izročili v varstvo duhovnikom, ki so jo sprejeli v družbo tempeljskih deklic. Mala Marija se je poslovila od ljubih staršev. Gotovo ji je bilo slovo težko. Grenka solzica ji je privrela iz očesa. Pa je vendar rada ostala v templju. Saj je vedela, da je Bogu posvečena in njeno srce se je veselilo ob misli, da bo mogla vse dni svoje mladosti služiti Bogu v njegovem svetišču.

Z vso marljivostjo se je začela učiti ženskih ročnih del. Učila se je šivati in plesti, učila se je tudi vezenja v svili in zlatu, kakršno je potrebno za duhovniška oblačila pri božji službi. Tudi v branju svetega pisma se je vadila. Učila se je peti in razumeti svete pesmi in z neizmernim veseljem je poslušala duhovnika, ko je pripovedoval svete zgodbe stare zaveze. Kadar je duhovnik govoril o tem, kaj napovedujejo preroki o obljubljenem Odrešeniku, tedaj je Mariji srce drhtelo od ljubezni, kot bi slutila, da bo prav ona Odrešenika rodila na svet.

V rani uri je vstajala mala Marija in je molila k Bogu zase in za vse ljudi. Ves dan ji je bil v delu in molitvi. Njena duša je bila vedno pri Bogu. S tovarišicami je bila vsa dobra in ljubezniva. Pomagala jim je pri delu, se veselila ž njimi v veselju in jih to-

lašila v žalosti. Najbolj pa je skrbela za to, da nobena njenih prijateljic ni z grehom Boga žalila. Boga je Marija ljubila čez vse, z vsem srcem, z vso dušo, z vsem mišljenjem. —

Dragi Marijini otroci! Bogu je bila posvečena Marijina mladost. Bogu naj bo posvečena tudi Vaša mladost! Hodite v svojih otroških dneh po stopinjah male Marije! Moli in delaj! — to bodi Vaš življenjski izrek. Če kdo svojo mladost zapravlja z lenobo in grehom, kako mu bo enkrat radi tega hudo. Ljubite Boga in za Boga živite, pa boste enkrat pri Jezusu in Mariji uživali večno veselje.

Ob prazniku Marijinega darovanja recimo iz srca: Bog je veselje mojih mladih let!

Za verne duše!

Mesec november je posvečen spominu vernih duš. Listje pada z dreves, jesenske megle se vlačijo po dolinah, na grobeh zadnje krizanteme odcvitajo — naše misli pa romajo v kraj trpljenja, v vice, kjer se duše dragih rajnih očiščujejo. V veliko tolažbo nam je verska resnica, da moremo vernim dušam lajšati bridke bolečine s svojimi dobrimi deli. Vsi dobri verniki se v novembru posebno potrudijo, da vernim dušam okrajšajo čas njihovega trpljenja. Spominjajo se jih v molitvi, pri sveti maši jim prosijo pomoči od usmiljenega Jezusa, sveto obhajilo darujejo za njih večni mir; in miloščino, ki jo revežem dajo, in svoje trpljenje in vsa svoja dobra dela naklanjajo ubogim dušam. Kako lepa je ta navada. Kako hvaležne bodo verne duše. Kako bo vesel takih dobrih src ljubi Bog in Mati Marija.

Dragi Marijini otroci! Tekmujte ta mesec med seboj, kdo bo za verne duše več dobrega storil. Trpljenje ubogih duš je veliko, naj bo velika tudi Vaša ljubezen!

Mirko Kunčič:

Osamela ptička.

*V tesni kletki ptička,
ptička osamela,
pesemco je žalno
v tiho noč zapela:*

*»Kaj je danes s tabo,
punčka moja zlata?
Ves dan so zaprta
tvoje sobe vrata.*

*Gladna sem ... Si čisto
name pozabila?
Joj, še lahko noč mi
nisi nič poščila!« —*

*V beli krsti nemo
deklica leži.
Nikdar več ne bo je
k ptički žalostni ...*

Vaš prijateljček.

Gvidonova šola je imela počitnice. Proti sredi julija sta se gospod in gospa Fongalanska s svojima fantkoma napotila v Lurd.

Lurd! Preljubi kraj Gvidonove nebeške mamice! Kakšna radost, ko bo lahko pred čudežno votlino ponavljal: Zdrava Marija! Stopil bo na tisto mesto, kjer je stala nekoč Bernardka. Svoj pogled bo obrnil v skalno duplino. Kdo ve, ali se ne bo med cvetje divjega rožnega grma pomešalo tudi nekaj zlatih rož!

Komaj si zagotovijo stanovanje v hotelu Metro-pol, že Gvidon priganja, naj bi šli brž k potoku Gavu.

Končno so pri votlini.

Pomešan med množico, Gvidon takoj poklekne, sklene roki in se začne pogovarjati z mamico Jezuščkovo.

Zdravomarijo moli za Zdravomarijo, a še bolj počasi kakor kdaj prej, zato da bi prelepo molitev še bolj globoko razumel. Popolnoma se vda svoji nebeški mamici, in njegov priljubljeni »da« pada iz nje-

govega srca pred noge preblazene Device kakor rožni lističi.

Pa že mu dado starši znamenje, treba se bo ločiti.

Ko prejme z mamico še sv. obhajilo, in hoče ona vstati in oditi, ji Gvidon reče: »Mama, ne še,« in mama ga počaka, dokler sam ne reče: »Zdaj sem gotov.«

Kajpada, na potovanju so in ne smejo biti drugim nadležni. Sicer bo pa Gvidon lahko še prišel. In res: Kadar je imel trenutek prostega časa, že je iz hotela stekel k votlini in sam nemoten vse povedal svoji nebeški mamici, kar je imel v srcu. Kakšni nepozabni dnevi za njegovo dušo!

Pil je vodo iz Marijinega studenca, po kolenih obhodil križev pot, a vedno ga je votlina najbolj vabila. Kako zelo je blagroval malo Bernardko, kateri je blažena Devica prav na tem kraju rekla: »Obljubim ti, da te bom storila srečno, ne na tem, pač pa na onem svetu.«

Dnevi bivanja v Lurdu so se bližali koncu. Določili so, da jutri odpotujejo. Dopoldne je prišel Gvidon k votlini. Bil je sam. Roke je lepo sklenil, kakor vselej, z očmi pa skušal prodreti skrivnost, ki je polnila duplino v skali, in ker je bel kip žal samo pozemeljsko predstavljal nebeško prikazen.

Naenkrat zasliši Gvidon v svoji duši neki glas, ki ga živo spomni na glas, kakor ga je slišal na dan prvega svetega obhajila. Odkod neki glas prihaja? Tako sladak in mil je, kakor glas materin; tako mu je zemeljska mamica šepetala na uho, ko je bil še čisto majhen...

Deček zdaj jasno spozna: sama blažena Devica govori! Telo in duša in vse bitje ga vleče proti votlini. Ničesar drugega ne vidi, kakor okoren kip in cvetoč divji rožni grm, toda kolikšna sladkost ga prešinja, kakor da bi prepevali angelski glasovi!

Nebeški glas pa mu govori o nekaki skrivnosti... In otrok razločno začuje te-le besede:

»Ljubi moj Gvidonček, kmalu pridem pote in te vzamem seboj. Umrl boš, jaz sama pridem pote neko soboto in te vza-

mem iz maminega naročja ter te pope-
ljem naravnost v nebesa.«

Tisti trenutek je Gvidonu bilo, kakor da je v
raju. Zemlja, Gav, votlina, vse je izginilo.

Ko pa je blažena Devica utihnila, se je zopet
znašel sredi romarjev, bolnikov, množice; bilo mu je,
kakor da se vrača iz daljne dežele, iz nebes, kjer ima
Jezušček svoje igračke.

Ker se bliža ura kosila, odhiti fantek proti hotelu.
Pravkar sedajo k obedu. Tudi Gvidon se usede in
razgrne svoj prtič.

»Sveta Devica mi je povedala neko skrivnost.«

»Brž mi jo povej!« ga hlastno poprosi mamica.

»Joj, mamica, to ne gre! Skrivnost smeta vedeti
samo dva človeka, ne trije. Taka reč se ne pripoveduje.«

Nato je Gvidon govoril o raznih drugih rečeh. Na-
slednji dan so se od Lurda poslovili.

Železnica v Po teče ob Gavu in se čez potok vidi
tudi votlina. Gvidon je stopil k oknu.

Na vso moč, kolikor so mu dale šibke roke, je po-
šiljal blaženi Devici poljube; ko pa od presrečnega
kraja ni bilo ničesar več videti, se je brž ves iz sebe
obrnil k mamici: »Mama, kmalu bo mo zopet prišli, joj,
kajne da bomo, kmalu?«

»Kmalu«, tole besedico je rekel svoji zemeljski
mamici; ali mu ni prav to besedo prejšnji večer rekla
njegova nebeška mamica?

Gvidonova mamica seveda tega ni vedela, zato je
tako odgovorila:

»Seveda, kajpada, srček moj, kmalu.«

Gvidon pa je s svojimi velikimi, sanjavimi očmi
gledal kakor zamaknjen v lepo prikazen in sam pri
sebi mislil: »Ali pa bo to dosti kmalu? Kaj pa, če bom
tedaj že odšel naravnost v raj?« (Dalje prih.)

Janez Pucelj:

Otroci se pogovarjajo o koledarju.

Listopad — november.

Vidovske sapice so to leto že proti vsem svetim tako zapihale, da se je morala visoka šola preseliti iz lope, kjer stoji »Majerčkova pošta«, v gorkejšje kraje. Grahut jih je za obravnavo o listopadu povabil v delavnico očetovo; Grahutov oče so kolar, pa so pravkar odšli po kupčiji za jeseni. Tako se je Tone Grahut ta dan počutil prav posebno domačega in oblastnega.

»Jutri bo praznik vseh svetnikov,« je začel učenik Selanov Jože.

Grahut tega nauka ni preslišal. Jadorno začne z obema dlanema udarjati po hrbtu Bezlajevi Francki in Zlatorepčevemu Jurku kot po dveh bobnih:

»Čin čin čin čindarata čin!

Jutri je vseh svetih dan,

god praznuje vsak kristjan! — —

Kaj se cmerita? Tudi vajin god je jutri, se spodobi, da sem vama malo »ofrehta« naredil!»

»Zakaj je pa na en dan praznik vseh svetnikov? je vprašal Majerčkov Bernadek.

»I, zato, ker ne more imeti vsak svetnik posebnega dne za svoj god.«

»Zakaj ne?« se je spet čudno zdelo Bernadku.

»Zato ne, ker jih je preveč! Saj je samo mučencev več milijonov.«

»Bernadek misli, da so samo tisti svetniki v nebesih, ki so v litanijah!«

»Ali pa v pratiki!«

»Svetnik je vsak, kdor pride v nebesa! Koliko jih je, ki jim še imena ne vemo. Da pa postane kdo svetnik tako, da ga častimo za svetnika in mu stavimo oltarje, ga mora sveta Cerkev proglasiti za svetnika.«

»Kako pa Cerkev ve, kdo je res svetnik?«

»Čudeži se morajo zgoditi na priprošnjo takega človeka po njegovi smrti. Potem sveta Cerkev te čudeže natančno preišče in papež ga potem proglasi najprej za blaženega. Če se zgodijo še novi čudeži, ki jih spet natančno preiščejo in presodijo, ga pa proglasi papež za svetnika.«

»Imamo mi Slovenci kakšnega svetnika?«

»Prav svojega še nimamo. Imamo svetega Cirila in Metoda, ki sta apostola vseh Slovanov —«

»Kako apostola? Saj nista z Jezusom hodila!«

»Seveda ne, saj sta živela 900 let kasneje, kot je Jezus po zemlji hodil. Ampak slovanskim narodom sta prinesla Jezusovo vero: najprej severnim Slovanom, po svojih učencih pa še južnim.«

»Kdo pa so to Slovani?«

»Vsi narodi, ki govore našemu slovenskemu jeziku podobno, so Slovani. Na severu: Čehi, Poljaki, Slovaki, Rusi; na jugu: Bolgari, Srbi, Hrvatje in mi Slovenci.«

»Kaj ne bomo mi Slovenci imeli nikoli nobenega svojega svetnika?«

»Morda prav kmalu!«

»Katerega?«

»Morda kar dva! Antona Martina Slomška, ki je bil škof v Mariboru, in Friderika Barago, ki je bil misijonar in škof med Indijanci v Ameriki.«

»Indijanci, to so tisti, ki so rdeče barve kakor bakren kotel.«

»Oba, Slomšek in Baraga, sta še pred sto leti živela.«

»Moramo pa moliti, da bi Bog oba tako spričal s čudeži, da bi ju papež povišal za svetnika.«

»Pri nas imamo oba opisana, Slomška in Barago, v knjigah od Mohorjeve družbe,« se pobaha Koprivčev Mirko.

»Pri nas pa samo Barago!«

»In pri nas samo Barago!« — — —

Grahutu so se med vsem pogovarjanjem o svetnikih čudno svetile oči, vlažne so postajale, kot da mu vanje silijo solze in jih le s silo golta doli, dokler ni hripavo zakričal iz sebe: »Moja mati so tudi v nebesih! Moja mati so tudi svetnica!«

Tedaj sta mu pa pritekli dve debeli solzi po licih. Vsem se je ob tem pogledu stisnilo srce in Francka in Jurko sta mu brž odpustila »ofreht« in samima so se oči orosile.

»Če še niso svetnica, pa še bodo, Tonče,« je toplo rekel Selanov Jože. Pozabil je čisto, da namerava postati škof in da je kot ravnatelj na tej visoki vidovski šoli ter je objel Grahuta in ga poljubil na solzno lice.

»Če še niso, pa bodo. Moli zanje!«

»Pojutrišnjem je tako vseh vernih duš dan.«

»Kdo so to verne duše?« je začivkal začetnik Cilo.

»Še tega ne veš? — To so tiste duše, ki po smrti še ne morejo precej v nebesa, ker imajo še male grehe ali pa še niso naredile dovolj pokore. Take duše morajo v vice in morajo tamkaj dosti trpeti.«

»Koliko časa pa ostanejo v vicah?«

»Dokler ne zgore vsi grehi. Ko so popolnoma čiste, gredo pa v nebesa. Kdor pride v vice, tisti je prav za prav tudi že nekako svetnik.«

»Tako je kot človek, ki čaka na vlak. Pa pride vlak, uhú, pa se peljamo!«

»Vsak človek je lahko nekako svetnik. Samo kdor je pogubljen, ne more biti. Tisti, ki so v nebesih, so že zares svetniki; tisti, ki so v vicah, bodo gotovo svetniki, morajo pa zato še trpeti; mi, ki smo na zemlji, smo pa zato na zemlji, da bi postali svetniki; moramo pa se zato vojskovati s skušnjavami.«

»Vsi: svetniki, verne duše in mi kristjani smo kot velika družina. Pravi se ji občestvo svetnikov.«

»Stari so rekli ‚gmajna svetnikov‘. Naš stari oče še zmerom molijo v veri: ... katoliško Cerkev, ‚gmajno svetnikov‘.«

»Joj, ‚gmajna svetnikov‘, kakor da se pasejo,« se je čudil Bernadek.

Vsi so se zasmejali ali vsaj nasmehnili, samo Grahut je strmel tja nekam in čudno so mu gorele oči.

»Vernim dušam tudi lahko pomagamo. One si same ne morejo nič pomagati. Mi pa jim lahko!«

»Kako jim pomagamo?«

»Zanje lahko molimo. Vsak večer zvoni za verne duše v vicah v ta namen. Zanje lahko gremo k sveti maši: pri vsaki sveti maši je po povzdigovanju spomin za verne duše v vicah. Na vernih duš dan vsak mašnik lahko trikrat mašuje zanje. Zanje se lahko postimo ali damo vbogajme ali kar že dobrega storimo.«

»Pa odpustke tudi lahko darujemo zanje.«

»Jutri in pojutrišnjem lahko vsak dobi popolni odpustek za duše v vicah.«

»Kaj je to popolni odpustek?«

Jože se je spet dobro počutil kot učenik: »Že sem vam zadnjič razlagal, kaj so odpustki. Z odpustki nam Cerkev v božjem imenu odpušča kazni v vicah. Kdor pa dobi popolni odpustek, njemu so odpuščene vse kazni v vicah. Če bi précej umrl, ko popolni odpustek dobi, bi šel gorak v nebesa.«

»Pa če daruje kdo za kakšno dušo v vicah tak popolni odpustek, ali gre tudi tista duša précej v nebesa?« vpraša Grahut.

»To pa Bog zaračuna, kakor on ve: na onem svetu je drugače kakor na tem. Pa Bog je dober!«

»Kako pa dobimo tak popolni odpustek?«

»To ni tako lahko, kakor bi kdo snel klobuk s kljuke. Dosti laže je dobiti nepopolni odpustek, ko nam Bog odpusti samo nekaj kazni v vicah. Da pa kdo dobi popolni odpustek zdaj za duše v vicah, mora iti k spovedi in svetemu obhajilu in v cerkvi zmoliti šestkrat očenaš in zdravamarijo in čast bodi po namenu, ki ga ima papež. Dobi pa lahko tolikokrat popolni odpustek, kolikorokrat gre v cerkev na dan vseh svetnikov popoldne ali pa ves dan na praznik vernih duš.

Vselej pa mora zmoliti tistih šest očenašev, zdrava-marij in čast bodi po namenu svetega očeta.« Tako je učeno razlagal Selanov Jože.

Majerčkov Bernadek pa ni mogel pozabiti na ,gmajno svetnikov': »Joj, ,gmajna svetnikov', kakor da se pasejo!«

»Le glej, da se boš tudi ti prišel past na tisto ,gmajno svetnikov'!« so se mu smejali.

Grahut Tone pa je čisto polahko vstal in čisto polahko odprl vrata in šel. Šel je mimo materinega groba tam ob vratih pokopališča, stopil v cerkev ter se nanizal v vrsto pri spovednici, da bi mogel dobiti prav mnogo odpustkov za rajno mater, da bi postala kaj brž svetnica, če še ni.

Gustav Strniša:

Dobro jutro.

*Angelci trosijo vrtnice rdeče;
Bog ti daj solnca in cvetja in sreče!*

*Nizko so splavali beli oblaki;
nismo kot lepi, božji kolački?*

*Ptičke so drobne zapele v mejici,
dobro so jutro voščile ženjici:*

*»Bog ti daj sreče, Anica mala;
joj, to si pridna; kaj si že vstala?«*

Radivoj Rehar:

Mlada muca . . .

*Mlada muca tak, tak, tak Pa priteče miška trk —
z žogo se igra. Leda zakriči;
Gleda Leda in sladko mlada muca pa skok, skok
muci se smehlja. miško ulovi.*

*Joče Leda se uh-u . . .
muca se smeji:
»Naša Leda, mala Leda
miške se boji!«*

Marijin vrtec.

Marijin vrtec pri Sv. Tomažu pri Ormožu. Tudi pri Sv. Tomažu imamo ustanovljen Marijin vrtec že precej let. Vodijo ga g. katehet Ivan Strnad. Sestanke imamo vsako tretjo nedeljo, kjer nam g. voditelj povedo marsikaj poučnega in tudi prečitajo marsikak vzgled, mi pa zapojemo lepe pesmi in deklamiramo. Vsak mesec prejmemo sveto obhajilo. Zvest Marijin otrok se Mariji posveti vsak dan z molitvico »O gospa moja . . .«. Ko bomo pa odrasli, bomo zvesti Marijini družbeniki.

Kdor je zvest Bogu, Mariji, Zvesti torej ostanite
smrti naj se ne boji, Bogu in Mariji vsi,
luč nebeška mu zasije, ga ljubite in molite,
ko ugasnejo oči. raj se večni s tem dobi.

Tomaževski Marijin vrtec pošilja pozdrave vsem vrtcem Slovenije, posebno pa Stanislav Gril.

Marijin vrtec na Krivoškem vrhu. Pa nikar ne mislite, da nas je bilo malo Marijinih otrok tam! O le kar na sliko pogledajte, pa boste videli, koliko glav je to. Le preštejte naj jih, kdor jih more! In še to naj pove, kdo so ti otroci Marijini in odkod! Pa kako boste to znali, če vam ne povem: Nekaj jih je iz Metlike, nekaj iz Semiča, nekaj iz Suhorja, nekaj pa iz Podzemlja. Saj vam lahko še eno uganko zastavim, ali pa skrivalnico. Poiščite Podzemeljskega gospoda župnika! Pa tudi tega še ne veste, kje je ta Krivoški vrh, ko ga niste ne videli, ne slišali o njem, razen tistih, ki so bili že tam, in teh je med Angelčkovimi naročniki veliko.

Doli pod Gorjanci, v Beli Krajini, tam koder grozdje sladko zori, doli blizu, koder dela Kulpa mejo slovenski zemlji in so tam na oni strani že Hrvatje. Zdaj pa veste, kje smo taborili otroci Marijini.

In tako smo rekli, tako je govoril Francek in Miloš in Jožek, Minica, Anica in Ivanka in še drugi: Marijini otroci hočemo ostati, Marijini hočemo biti. Ne le danes in jutri! Vselej in vedno, tudi tedaj, ko bomo veliki!

Kdo so pa ti? To bo vedel pa samo tisti, ki jih pozna. Kdo pa jih pozna? Samo tisti, ki so iz Metlike doma, ker to so otroci Marijini, družinica vrtca Marijinega iz Metlike. Niso vsi! Le tisti so, kateri so bili na taboru Marijinih otrok na Krivoškem vrhu. Ko bi pa bili vsi... A to bi bilo treba šteti še enkrat toliko! Pa čakajte, morda se pa prihodnjič kdaj pokažemo vsi!

Uganke, skrivalice in drugo.

1. Vprašanje.

Koga najbolj boli, ko cerkovnik zboli?

2. Srce.

(Čampa Ivan, Bloke.)

3. Dve besedi.

Pred jutrom svetla zvezdica
na nebu se blišči svetlo;
če ji odpade glavica,
pa vikneš vsem glasno:
To je pa moja sestra,
oj, naša pridna — — — — —!

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista
— v prihodnji številki.

Rešitve iz 1. številke.

1. Voda: Ako pri kraju ne vidiš dna, ne breži čez vodo.

2. Kvadrat: Voda, orel, dete, Aleš.

3. Besednica: Žaga.

Rešili so vse tri uganke: št. Vid n. Ljubljano: Avguštin A., Šuštar A., Kregar J., Koželj A., Peternelj. — Ljubljana: Kostnapfel J., Rueh D., Jakulin S., Štucin J., Est M., Lukman J., Kasesnik S., Lipovec F., Drnovšek B., Rodič Z. — Moste pri Lj.: Žužek B. — Glince-Vič: Tehovnik St. — Kranj: Ciglič H., Prinčič Val. — Skofja Loka: Potočnik M., Kokalj M. — Radovljica: Erman M. — Celje: Cesar R., Jerin J., Lacker J., Malus H., Lettig Sl., Zili Mar., Černelc J., Škrubej A., Leskovšek A., Jug I., Troger V., Škruba Mar., Pečovnik Z., Mernik A., Lah D., Knez M., Herman St., Fabjan Fr., Tržan B., Niefergal Z. — Nova Štifta: Špeh J. — Radeče pri Zid. m.: Gospodarič Fr. — Birčna vas: Žigon I., Žigon J. — Cerknica: Gornik Z., Srimšek A., Žuljan A., Krošelj V. — Selšček pri Cerknici: Zrimšek J. — Krško: Černetič St. — Kamenščak pri Ljutomeru: Stegmüller R., Pušenjak A. — Gor. Radgona: Trdina Vl. in Bož., Jurša Sl. — Trzič: Zazvonil O., Pavliček T. — Lušečka vas - Poljčane: Jug R. — Moravče: Zupančič L. — Sv. Tomaž pri Ormožu: Petek F., Kiraly A., Slana F., Pučko J., Štuhec M., Krajnc S., Hojnik J., Janžekovič T., Zagoršek F., Majcen J., Gril S. — Bevško - Trbovlje: Kovač M., Hribovšek B. — Metlika: Stepan A., Smiljanič M., Černič M. — Grajska vas - Gomilsko: Turk I. — Bučkovič - Mala Nedelja: Karba B. — Slov. Bistrica: Motanl M. — Zalec: Vasle A., Štravs M., Vengust F., Bezdevšek A. — Maribor: Bohinc L., Jug Z., Vedernjak M. — Potoke - Semič: Kapš A. — Pišce: Zevnik N., Urek M., Podvinski A., Rovani M., Zupan I., Pinterič N. — Vitanje: Iršič H., Makovšek M., Kamenik Sl., Petelinšek T., Pernjak L., Temnik P., Slemenšek A., Avguštin I., Pirh M., Potočnik M. — Bukovica: Pavlin Fr. — Rakičani: Vogrin š. — Čepulje - Selca: Pintar F. — Boštanj: Erjavec J. — Ribnica: Pirih P. — Sv. Lenart v Sl. gor.: Jančič I. — Dev. Mar. v Polju: Kuhar B., Tomc M., Novak I., Oman A., Snój Z., Tomšič I., Rak A. — Sv. Lovrenc v Sl. gor.: Meznarič F., Hrga J., Pignar J., Čeh J., Holc F., Štebih J., Brumen R., Novak F., Frauvalner A., Erhatic P. in žmauc A. in T., Šegula M., Krajnc M., Kovačec J., Vučina A., Matjašič J. — Preserje: Grdina M. — Jesenice: Kropivnik M., Kolbl R. — Boh. Bistrica: Janša M.

Izzrebana: Stegmüller Rudolf iz Kamenščaka pri Ljutomeru in Grdina Milka iz Preserja.

Trije junaki.

Ho —

ruk!

V lužo — smuk!